

Αριθμός 690/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Γιαννακόπουλο, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ελένη Διονυσοπούλου, Ευγενία Προγάκη, Ασπασία Μαγιάκου και Πέτρο Σαλίχο, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 24η Ιανουαρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιόντων: 1. Π. Μ. του Γ., κατοίκου ..., 2. Γ. Μ. του Γ., κατοίκου ..., 3. Α. χας Γ. Μ., το γένος Γ. Τ., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Δημήτριο Κούκο.

Των αναιρεσίβλητων: 1. Κ. χας Ι. Μ., το γένος Π. Κ., 2. Α.-Μ. Μ. του Ι., 3. Σ. Μ. του Ι., κατοίκων ... οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Μιχαήλ Διαμαντόπουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 1-6-2009 αγωγή των ήδη αναιρεσίβλητων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ναυπλίου.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 622/2010 οριστική του ιδίου Δικαστηρίου, 215/2014 του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 3-3-2015 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Πέτρος Σαλίχος, ανέγνωσε την από 20-9-2017 έκθεσή του, με την οποία εισηγείται την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης.

Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιόντων ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης, ο πληρεξούσιος των αναιρεσίβλητων να απορριφθεί, καθένας δε να καταδικασθεί το αντίδικο μέρος στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1710 παρ.1, 1711, 1813, 1820 εδ. α', 1846, 1193, 1195, 1198, 1199 του ΑΚ συνάγεται ότι η κυριότητα ακινήτου αποκτάται παραγώγως με κληρονομική διαδοχή από το θάνατο του

κληρονομούμενου, εφόσον ο κληρονόμος αποδεχθεί την κληρονομία με δημόσιο έγγραφο και μεταγράψει την περί αποδοχής δήλωσή του ή αν εκδοθεί και μεταγραφεί κληρονομητήριο. Για τη μεταβίβαση με τον τρόπο αυτόν της κυριότητας ακινήτου, προϋπόθεση είναι ο αποβιώσας να ήταν κύριος του ακινήτου. Έτσι, αν η αναγνωριστική κυριότητας ακινήτου αγωγή με την οποία ο ενάγων ζητεί την αναγνώριση της κυριότητάς του επί ακινήτου πράγματος, στηρίζεται σε κτήση της κυριότητας με κληρονομική διαδοχή πρέπει να αναφέρονται τόσο στην αγωγή όσο και στην απόφαση που τη δέχεται ως κατ' ουσίαν βάσιμη και ότι ο αποβιώσας ήταν κύριος του επίδικου ακινήτου. Αν δε αμφισβητηθεί ειδικά ότι ο φερόμενος ως δικαιοπάροχος του ενάγοντος είχε το δικαίωμα, οφείλει ο ενάγων κατά παραδεκτή συμπλήρωση της αγωγής, να ισχυριστεί και να αποδείξει τα περιστατικά που στηρίζουν την κτήση κάποτε του δικαιώματος από το δικαιοπάροχο και ανάλογα με την έκταση της αμφισβήτησης και των απώτερων δικαιοπαρόχων μέχρι τη συμπλήρωση πρωτότυπου τρόπου. Εξάλλου, κατά το άρθρο 1045 Α.Κ., εκείνος που έχει στη νομή του για μια εικοσαετία πράγμα κινητό ή ακίνητο γίνεται κύριος με έκτακτη χρησικτησία, κατά δε το άρθρο 974 Α.Κ., όποιος απέκτησε τη φυσική εξουσία πάνω στο πράγμα (κατοχή) είναι νομέας του, αν ασκεί την εξουσία αυτή με διάνοια κυρίου. Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, για την κτήση της κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία απαιτείται άσκηση νομής επί συνεχή εικοσαετία. Προκειμένου για ακίνητο, άσκηση νομής συνιστούν οι εμφανείς υλικές ενέργειες επάνω σ' αυτό, που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, με τις οποίες εκδηλώνεται η βούληση του νομέα να το εξουσιάζει ως δικό του. Τέτοιες δε πράξεις είναι και η εποπτεία, η επίβλεψη, η κατοίκηση, η παραχώρηση σε τρίτο με ή χωρίς αντάλλαγμα κλπ. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ.2 εδ.α' και 3, 6 παρ.1, 2 και 3, 7 παρ. 3 και 7α παρ.1 περ. α' εδ. α' και β' ν. 2664/1998, όπως ισχύει, προκύπτει ότι: α) Στο Κτηματολόγιο καταχωρούνται νομικές και τεχνικές πληροφορίες που αποσκοπούν στον ακριβή καθορισμό των ορίων των ακινήτων και στη δημοσιότητα των εγγραπτέων στα κτηματολογικά βιβλία δικαιωμάτων και βαρών, με τρόπο που διασφαλίζει τη δημόσια πίστη, προστατεύοντας κάθε καλόπιστο συναλλασσόμενο που στηρίζεται στις κτηματολογικές εγγραφές, β) Από την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου σε καθεμία από τις κατά το ν. 2308/1995 κτηματογραφούμενες περιοχές αντικαθίσταται το υφιστάμενο έως τότε στις περιοχές αυτές σύστημα μεταγραφών και υποθηκών... γ) Πρώτες εγγραφές είναι εκείνες που καταχωρούνται ως αρχικές εγγραφές στο κτηματολογικό βιβλίο, κατά μεταφορά από τους κτηματολογικούς πίνακες. δ) Οι πρώτες εγγραφές, επί των οποίων στηρίζεται κάθε μεταγενέστερη

εγγραφή, αποτελούν πράξη δημόσιας αρχής με διαπιστωτικό χαρακτήρα των υφισταμένων εμπράγματων δικαιωμάτων, που μετά την οριστικοποίησή τους παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας. ε) Σε περίπτωση ανακριβούς πρώτης εγγραφής στα κτηματολογικά βιβλία, αναφορικά με το δικαιούχο κυριότητας ενός ακινήτου, μπορεί, όποιος έχει έννομο συμφέρον (ο πραγματικός κύριος, ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού, ο δανειστής του κλπ), να ζητήσει με αγωγή, που απευθύνεται ενώπιον του κατά τις γενικές διατάξεις αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο Πρωτοδικείου, την αναγνώριση του προσβαλλόμενου με την ανακριβή εγγραφή δικαιώματος και τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής. Η αγωγή αυτή στρέφεται κατά του (ανακριβώς) αναγραφόμενου στο κτηματολογικό φύλλο ως δικαιούχου κυριότητας του επιδίκου ακινήτου ή των καθολικών του διαδόχων και σε περίπτωση μεταβίβασης του επιδίκου και κατά του ειδικού διαδόχου... Επίσης, κατά τις παραγράφους 1 περ. ιβ' και 5 του άρθρου 12 και 2 εδ. 4 του άρθρου 13 του ίδιου νόμου, σε συνδυασμό με το άρθρο 220 του ΚΠολΔ., η σχετική αγωγή πρέπει να καταχωρείται στο οικείο κτηματολογικό φύλλο μέσα σε προθεσμία, κατ' ανώτατο όριο, τριάντα (30) ημερών από την κατάθεση της, αλλιώς είναι απαράδεκτη η συζήτησή της. στ) ... ζ) Οι πρώτες εγγραφές, των οποίων δεν αμφισβητήθηκε η ακρίβεια δικαστικά εντός της πιο πάνω αναφερόμενης αποκλειστικής προθεσμίας των 5 ή 7 ετών, καθίστανται άμεσα οριστικές και παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας υπέρ των αναγραφόμενων ως δικαιούχων κυριότητας, ενώ σε περίπτωση δικαστικής τους αμφισβήτησης, οριστικοποιούνται μόλις καταστεί αμετάκλητη η δικαστική απόφαση που απορρίπτει την αγωγή, ή αντίθετα γίνει ολικά ή μερικά δεκτή η ασκηθείσα αγωγή, μόλις καταστεί αμετάκλητη η σχετικώς εκδοθείσα απόφαση, διορθώνονται αντίστοιχα οι πρώτες εγγραφές και έκτοτε παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας. η) Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 7α παρ. Ια του ν. 2644/1998, μέχρι την οριστικοποίηση των πρώτων εγγραφών δεν εμποδίζεται η μεταβίβαση των μη καταχωρηθέντων σε αυτές (πρώτες εγγραφές) δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα, ο δικαιούχος μη καταχωρηθέντος στις πρώτες εγγραφές δικαιώματος κυριότητας μπορεί να μεταβιβάσει αυτό, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις του Αστικού Κώδικα, χωρίς να απαιτείται και η τήρηση της τυχόν προβλεπομένης στις διατάξεις αυτές προϋπόθεσης της εγγραφής της σχετικής πράξης στο κτηματολόγιο, εφόσον δε ο μεταβιβάζων δεν έχει ασκήσει και καταχωρήσει στο οικείο κτηματολογικό φύλλο την προαναφερόμενη αγωγή του άρθρου 6 παρ. 2 για τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, την πιο πάνω υποχρέωση εγγραφής της μεταβιβαστικής πράξης αναπληρώνει η εκ μέρους του αποκτώντος άσκηση και η με

επιμέλεια του καταχώριση της αγωγής αυτής στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου. Εωσότου καταστεί αμετάκλητη η σχετικώς εκδοθείσα απόφαση επί της παραπάνω αγωγής (άρθρο 7 του ν. 2664/1998), τυχόν μεταβίβαση του ανακριβώς καταχωρηθέντος δικαιώματος τελεί υπό την αναβλητική αίρεση αυτής, δηλαδή της αμετάκλητης απόφασης που δέχεται την αγωγή. Ειδικότερα, σε περίπτωση κληρονομικής διαδοχής ανακριβώς καταχωρηθέντος στις πρώτες εγγραφές δικαιώματος, αν στις πρώτες εγγραφές δεν έχει καταχωρηθεί ή έχει καταχωρηθεί ανακριβώς δικαίωμα κυριότητας επί ακινήτου, ο δε πραγματικός δικαιούχος έχει αποβιώσει πριν από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης του ΟΚΧΕ για την έναρξη του κτηματολογίου στη συγκεκριμένη περιοχή, οι κληρονόμοι αυτού, εφόσον δεν αποποιήθηκαν την κληρονομία κατ' άρθρο 1847 του ΑΚ, μπορούν και ενώ ακόμη δεν έχει διορθωθεί η ανακριβής πρώτη εγγραφή να συντάξουν το σχετικό δημόσιο έγγραφο περί αποδοχής της κληρονομίας και να καταχωρήσουν τούτο στο οικείο κτηματολογικό φύλλο, υπό την προαναφερόμενη αναβλητική αίρεση, ενώ παράλληλα θα ασκήσουν την αγωγή του άρθρου 6 παρ. 2 του ν. 2664/1998, ζητώντας τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, ώστε αντί του αναγραφόμενου στις πρώτες εγγραφές ως δικαιούχου εμπράγματος δικαιώματος να αναγραφούν οι ίδιοι (κληρονόμοι), καθόσον η άσκηση και καταχώρηση της σχετικής αγωγής στο οικείο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου εκ μέρους των κληρονόμων αναπληρώνει την έλλειψη εγγραφής της δήλωσης περί αποδοχής κληρονομίας κατ' άρθρα 1193 και 1199 του ΑΚ και 12 παρ. 1 ζ' του ν. 2664/1998 κι επομένως κατά το χρονικό σημείο έναρξης του κτηματολογίου στη συγκεκριμένη περιοχή, το ανακριβώς ή μη καταχωρηθέν στις πρώτες εγγραφές εμπράγματο δικαίωμα, έχει ήδη περιέλθει στους κληρονόμους. Αυτό συνάγεται από το συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων, καθότι, αφενός κατά το χρονικό σημείο έναρξης του Κτηματολογίου στη συγκεκριμένη περιοχή ο πραγματικός δικαιούχος - κληρονομούμενος έχει αποβιώσει και δε νοείται να είναι φορέας εμπραγμάτων δικαιωμάτων, αφετέρου διότι η αποδοχή κληρονομίας, ανεξαρτήτως του χρόνου σύνταξης του σχετικού δημοσίου εγγράφου και μεταγραφής του ή τώρα πλέον καταχώρισης του στο Κτηματολόγιο, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην πρώτη παράγραφο της παρούσης, ενεργεί αναδρομικά κατά το χρόνο της επαγωγής (θανάτου), η δε άσκηση και καταχώριση της σχετικής αγωγής στο οικείο κτηματολογικό φύλλο εκ μέρους των κληρονόμων αναπληρώνει την έλλειψη εγγραφής της δήλωσης περί αποδοχής κληρονομίας κατά τα άρθρα 1193 και 1199 του ΑΚ και 12 παρ.1 εδ. ζ' του ν. 2664/1998 επομένως κατά το χρονικό σημείο έναρξης του Κτηματολογίου στη συγκεκριμένη περιοχή, το ανακριβώς ή μη

καταχωρηθέν στις πρώτες εγγραφές εμπράγματο δικαίωμα έχει ήδη περιέλθει στους κληρονόμους. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.19 του ΚΠολΔ., αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την εν λόγω διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ.3 Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας, που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία) το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα στην αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου, που σχετίζονται με συνεκτίμηση των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάση των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν αιτιολογία της απόφασης ώστε στο πλαίσιο της ερευνώμενης διάταξης του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, να επιδέχεται αυτή μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναίρεσης ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικά τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων, οπότε ο σχετικός λόγος αναίρεσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Ως "ζητήματα" των οποίων η μη αιτιολόγηση ή η αιτιολόγηση κατά τρόπο ανεπαρκή ή αντιφατικό, στερεί την απόφαση από νόμιμη βάση, νοούνται οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, που τείνουν δηλαδή στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του δικαιώματος που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο (Ολ.Α.Π.1/1999, Ολ.Α.Π.12-13/1995, Ολ.Α.Π. 24/1992). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφαση, το Εφετείο δέχθηκε, μετά από συνεκτίμηση των νομίμως επικληθέντων και

προσκομισθέντων σ' αυτό αποδεικτικών στοιχείων, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του, τα ακόλουθα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά: "Δυνάμει του με αριθμό .../1970 συμβολαίου αγοραπωλησίας του συμβολαιογράφου ... Α. Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... και α.α.... των βιβλίων μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου ..., ο πρώτος εναγόμενος απέκτησε κατά πλήρη κυριότητα από την τότε Κοινότητα ..., μετά τη διενέργεια πλειοδοτικής δημοπρασίας, το με αριθμό ... οικόπεδο, εμβαδού 449,89 τ.μ., που βρίσκεται στην ... της Κοινότητας ... του τέως ..., πλησίον του ναϊδρίου της ..., το οποίο συνορεύει: βορειοδυτικά με κοινοτική οδό, πέραν της οποίας με ιδιοκτησία Ι. Π. σε πλευρά μήκους 11,50 μ., νοτιοδυτικά με περίφρακτο χώρο του Ιερού Ναού ... σε πλευρά μήκους 24,20 μ., νοτιοανατολικά με ιδιοκτησία παραρτήματος ... σε πλευρά μήκους 26,80 μ. και βορειοανατολικά με επαρχιακή οδό ... σε πλευρά μήκους 24,20 μ. Μετά την ολοκλήρωση της κτηματογράφησης της περιοχής ..., το ακίνητο αυτό φέρει ΚΑΕΚ ..., έχει εμβαδόν 480 τ.μ., βρίσκεται στα όρια του ..., επί της επαρχιακής οδού ... στη θέση "Π..." και συνορεύει: βορειοανατολικά και βορειοδυτικά με την πιο πάνω επαρχιακή οδό (ΚΑΕΚ ...), νοτιοδυτικά με τον Ιερό Ναό ... (ΚΑΕΚ ...) και νοτιοανατολικά με το Τεχνικό Λύκειο ... (ΚΑΕΚ ...). Μετά την αγορά του οικοπέδου αυτού, εκδόθηκε στο όνομα του πρώτου εναγομένου η με ... - αριθ. πρωτ. .../23.7.1971 άδεια του Γραφείου Πολεοδομίας Τρίπολης της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών του Νομού Αρκαδίας, σύμφωνα με την οποία επιτράπηκε σ' αυτόν να ανεγείρει στο πιο πάνω οικόπεδο διώροφη οικοδομή, συνολικής επιφάνειας 252 τ.μ., δηλαδή εμβαδού 126 τ. μ. ο κάθε όροφος, ύψους 7,50 μέτρων, που θα αποτελείται από δέκα κατοικήσιμα δωμάτια (τρία υπνοδωμάτια, σαλόνι, καθιστικό, κουζίνα, δύο χολ, αποθήκη και τουαλέτα). Η πιο πάνω διώροφη οικοδομή άρχισε να χτίζεται το έτος 1971 και είχε αποπερατωθεί περίπου το έτος 1973. Ακόμη αποδείχθηκε ότι κατά το διάστημα των ετών 1962 - 1964 απέκτησε, κατά πλήρη κυριότητα, το με αριθμό κυκλοφορίας ... μεταχειρισμένο φορτηγό αυτοκίνητο δημόσιας χρήσης, εργοστασίου κατασκευής "Chevrolet", το οποίο στη συνέχεια, κατά το έτος 1967, αντικατέστησε με άλλο μεταχειρισμένο φορτηγό εργοστασίου κατασκευής "Mercedes". Τα πιο πάνω φορτηγά οδηγούσε ο ίδιος αλλά και ο αδελφός του Ι. Μ., σύζυγος της πρώτης ενάγουσας και πατέρας των λοιπών, ο οποίος εργαζόταν ως οδηγός αυτών μέχρι το έτος 1972, πραγματοποιώντας δρομολόγια μεταξύ Λεωνιδίου και Αθήνας, ενώ στη συνέχεια απέκτησε δικό του επιβατικό αυτοκίνητο δημόσιας χρήσης (ταξί), που εκμεταλλευόταν αποκλειστικά, όπως έκτοτε και ο πρώτος εναγόμενος το φορτηγό του. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η δαπάνη για την αγορά του επίδικου οικοπέδου και για την ανέγερση της πιο

πάνω οικοδομής καταβλήθηκε από τον πρώτο εναγόμενο και το δικαιοπάροχο των εναγουσών από κοινού, καθόσον και οι δύο εργάζονταν στο φορτηγό ιδιοκτησίας του πρώτου εναγομένου έως το έτος 1972. Έτσι, το πιο πάνω ακίνητο στην πραγματικότητα αποκτήθηκε από κοινού από τον πρώτο εναγόμενο με τον αδελφό του Ι. Μ. - δικαιοπάροχο των εναγουσών, αλλά, λόγω της στενής αδελφικής σχέσης αυτών εμφανίστηκε ως αγοραστής ο μεγαλύτερος αδελφός. Ο τελευταίος, εμφανιζόμενος ως ο μοναδικός κύριος αυτού, που απέκτησε, δυνάμει του προαναφερόμενου συμβολαίου, τη νομή του από την Κοινότητα ..., εγκατέστησε τον αδελφό του στη σύννομη του όλου κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαίρετου, δηλαδή μεταβίβασε στον τελευταίο τη νομή του επιδίκου κατά το πιο πάνω ποσοστό. Τα πιο πάνω αποδεικνύονται από την κατάθεση του μάρτυρα των εναγουσών ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, ο οποίος κατέθεσε ότι εργάστηκε ως τεχνίτης μωσαϊκών στην οικοδομή και την αμοιβή του κατέβαλαν και τα δύο αδέρφια, τα οποία επίσης επέβλεπαν τις εργασίες κατασκευής, επίσης από την κατάθεση του Π. Σ. στη με αριθμό .../2010 ένορκη βεβαίωση, ο οποίος αναφέρει ότι ο αδελφός του ήταν ο εργολάβος που κατασκεύασε την οικία στο επίδικο ακίνητο, όπου εργάστηκε και ο ίδιος ως εργάτης και ότι την επίβλεψη των εργασιών είχαν και οι δύο αδελφοί, οι οποίοι από κοινού κατέβαλαν και την αμοιβή στον εργολάβο. Ακόμη, οι δύο αδελφές του πρώτου εναγομένου και του δικαιοπαρόχου των εναγουσών Σ. Κ. και Ε. Μ. αναφέρουν στις με αριθμούς .../2010 ένορκες βεβαιώσεις τους με σαφήνεια ότι τα αδέρφια τους από κοινού αγόρασαν το επίδικο οικόπεδο και από κοινού έχτισαν την επίδικη οικοδομή προκειμένου να καλύψουν τις στεγαστικές τους ανάγκες. Εξάλλου και η τέταρτη εναγομένη - σύζυγος του πρώτου εναγομένου στην ανωμοτί κατάθεση της ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ενώ αναφέρει ότι το οικόπεδο αγόρασε και πλήρωσε αποκλειστικά ο πρώτος εναγόμενος - σύζυγος της, ότι μόνος αυτός πλήρωσε και την κατασκευή του σπιτιού, ότι ο Γ. -δικαιοπάροχος των εναγουσών - δούλεψε ως οδηγός στο φορτηγό του συζύγου της για τρία χρόνια, ωστόσο πιο κάτω αναφέρει ότι η συνεισφορά του Γ. στο επίδικο ήταν "μόνο μέσω της εργασίας του", ότι το επίδικο αγοράστηκε και οικοδομήθηκε "με χρήματα του κοινού ταμείου". Έτσι, οι πιο πάνω αναφορές της δεν αναιρούν τα όσα κατέθεσε μάρτυρας των εναγουσών και όσα αναφέρονται στις προαναφερόμενες ένορκες βεβαιώσεις, οι οποίες επίσης δεν αναιρούνται από όσα αναφέρονται στις με αριθμούς ... / 2010 ένορκες βεβαιώσεις, οι οποίες αναφέρονται κυρίως στην οικονομική κατάσταση του πρώτου εναγομένου και στην απόκτηση από αυτόν του φορτηγού δημόσιας χρήσης, που αποτελούσε το μέσο του βιοπορισμού του. Επίσης αποδείχθηκε ότι ο πρώτος

εναγόμενος και ο δικαιούχος των εναγουσών Ι. Μ. με προφορική τους συμφωνία καθόρισαν τη χρήση του κοινού ακινήτου και κατόπιν αυτής, ο Ι. Μ. και εγκαταστάθηκε πρώτος στον ισόγειο όροφο της οικοδομής και μετά την πάροδο έξι μηνών, ο πρώτος εναγόμενος εγκαταστάθηκε στον πρώτο όροφο, ενώ καθόρισαν και τη χρήση του ακάλυπτου χώρου, ώστε να υπάρχει χώρος, όπου σταθμεύουν τα αυτοκίνητα τους και χώρος που καθένας καλλιεργεί για λογαριασμό του. Δηλαδή με την πιο πάνω συμφωνία οι συννομείς του ακινήτου καθόρισαν με συμφωνία την αποκλειστική χρήση κάθε ορόφου της οικοδομής προκειμένου να εξυπηρετήσουν τις στεγαστικές τους ανάγκες, ωστόσο καθένας από αυτούς, αν και ασκούσε διακατοχικές πράξεις σε κάθε όροφο χωριστά, νεμόταν εξ αδιαίρετου ποσοστό του όλου ακινήτου, έχοντας διάνοια συγκυρίου αυτού, καθόσον, από κοινού είχαν αποκτήσει το επίδικο οικόπεδο και από κοινού προέβησαν στην ανέγερση της οικοδομής, η οποία άλλωστε από τη φύση της, αποτελούμενη από ισόγειο και πρώτο όροφο με ένα διαμέρισμα σε κάθε όροφο, δεν έδινε τη δυνατότητα διαφορετικού τρόπου καθορισμού της χρήσης της, η οποία αποσκοπούσε στη στέγαση δύο διαφορετικών οικογενειών. Επίσης καθένας χρησιμοποιούσε αποκλειστικά τμήμα του αύλειου χώρου ως κήπο και από κοινού τμήμα αυτού για να σταθμεύει το αυτοκίνητο του, στοιχείο που δηλώνει ότι ήθελαν να είναι και οι δυο συννομείς του επιδίκου ακινήτου. Έτσι, από την πρώτη στιγμή που ο Ι. Μ. και η οικογένεια του εγκαταστάθηκε στον ισόγειο όροφο της οικοδομής χρησιμοποιούσε αποκλειστικά αυτόν ως κατοικία του, επίσης χρησιμοποιούσε αποκλειστικά μέρος του κήπου, όμως είχε τη θέληση να είναι συγκύριος του όλου ακινήτου κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαίρετου. Άλλωστε ο πρώτος εναγόμενος, που διέμενε στον πρώτο όροφο της ίδιας οικοδομής, αποδεχόταν την αποκλειστική χρήση του ισόγειου και μέρους του κήπου από τον αδελφό του και την οικογένεια αυτού, ενώ δεν αποδεικνύεται ο ισχυρισμός του ότι παραχώρησε τη χρήση του πιο πάνω ορόφου προκειμένου να εγκατασταθεί εκεί ο αδελφός εωσότου ανεγείρει άλλη οικία για τη στέγαση του, καθόσον και μετά το θάνατο του αδελφού του, που έλαβε χώρα στις 7.6.1992, οι ενάγουσες - σύζυγος και κόρες αυτού - εξ αδιαίρετου κληρονόμοι του - εξακολουθούν να διαμένουν στην κατοικία αυτή, χωρίς ο πρώτος εναγόμενος να έχει προβεί σε ενέργειες για την απομάκρυνση τους, παρότι έχουν στην κυριότητα τους άλλη κατοικία (διώροφη οικοδομή), η ανέγερση της οποίας άρχισε όσο ζούσε ο δικαιούχος τους σε πατρικό οικόπεδο της πρώτης, όπου θα μπορούσαν να εγκατασταθούν. Ακόμη, ο ισόγειος και ο πρώτος όροφος της οικοδομής που είναι χτισμένη στο επίδικο ακίνητο αποτελούν δύο κατοικίες που είναι διακριτές μεταξύ τους και εξυπηρετούνται με διαφορετικές συνδέσεις από τη

ΔΕΗ για την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος, στοιχείο που συνηγορεί στον εξαρχής διαχωρισμό τους και στην εξαρχής συμφωνία των αδελφών για αποκλειστική χρήση καθεμιάς από κάθε αδελφό. Όμως, ενόψει ότι δεν υπήρχε νόμιμα συστημένη οριζόντια ιδιοκτησία, η εκ μέρους του δικαιοπαρόχου των εναγουσών νομή των πιο πάνω διακεκριμένων χώρων της οικοδομής με διάνοια κυρίου δεν ήταν ικανή να προσδώσει σ' αυτόν την ιδιότητα του κυρίου αυτών με έκτακτη χρησικτησία, καθόσον σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα πρόταση, δεν είναι δυνατή η σύσταση οριζόντιας ιδιοκτησίας με άλλον τρόπο από αυτόν που ορίζει ο νόμος και ειδικότερα με έκτακτη χρησικτησία. Ακολουθώντας, ο δικαιοπάροχος των εναγουσών, έχοντας συμπληρώσει από το έτος 1970 (χρόνο κτήσης του επιδικού οικοπέδου) μέχρι το χρόνο του θανάτου (το έτος 1992) περισσότερα από είκοσι έτη στη σύννομη και συγκατοχή του όλου επιδικού ακινήτου με διάνοια κυρίου, είχε καταστεί, κατά το χρόνο αυτό, συγκύριος αυτού κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου με βάση την έκτακτη χρησικτησία. Ακόμη αποδείχθηκε ότι ο Ι. Μ. κατέλιπε μοναδικές εξ αδιαιρέτου κληρονόμους του τις ενάγουσες, κατά ποσοστό 2/8 εξ αδιαιρέτου η πρώτη και κατά ποσοστό 3/8 εξ αδιαιρέτου καθεμιά από τις δεύτερη και τρίτη και ότι αυτές αποδέχθηκαν σιωπηρά την κληρονομία του συζύγου και πατέρα τους, ωστόσο κατά τη κτηματογράφηση της περιοχής δεν υπέβαλαν δήλωση ιδιοκτησίας με αποτέλεσμα, κατά τις πρώτες κτηματολογικές εγγραφές, το επιδικο με ΚΑΕΚ ... ακίνητο να καταχωριστεί ως ανήκον κατά πλήρη και αποκλειστική κυριότητα στον πρώτο εναγόμενο. Στη συνέχεια όμως, δυνάμει της με αριθμό .../2009 πράξης αποδοχής κληρονομίας του συμβολαιογράφου ... Α. Κ., προέβησαν στην αποδοχή της κληρονομίας του δικαιοπαρόχου τους Ι. Μ., κατά τα εξ αδιαιρέτου ποσοστά τους και άσκησαν την ένδικη αγωγή, που καταχωρήθηκε στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου, έχοντας η καταχώρηση αυτή θέση μεταγραφής και ακολούθως, απέκτησαν την κυριότητα του ποσοστού 1/2 εξ αδιαιρέτου του πιο πάνω ακινήτου και ειδικότερα κατά ποσοστό 12,5% εξ αδιαιρέτου η πρώτη και κατά ποσοστό 18,75% εξ αδιαιρέτου καθεμιά από τις λοιπές, από το χρόνο θανάτου του δικαιοπαρόχου τους, ο οποίος ήταν ήδη συγκύριος αυτού κατά το πιο πάνω ποσοστό. Ακολουθώντας, η πρώτη εγγραφή στο κτηματολογικό φύλλο του επιδικού ακινήτου, σύμφωνα με την οποία αποκλειστικός κύριος αυτού είναι ο πρώτος εναγόμενος, είναι ανακριβής. Σημειώνεται ότι οι ενάγουσες, παρότι γνώριζαν την ισχύ του κτηματολογίου στην περιοχή και παρότι είχαν αποδεχθεί ρητά τη λοιπή κληρονομία του συζύγου και πατέρα τους - ως προς την οποία υπήρχαν οι σχετικοί τίτλοι κυριότητας - και είχαν δηλώσει τα δικαιώματά τους στα λοιπά κληρονομαία ακίνητα, προκειμένου να

καταχωρηθούν στα κτηματολογικά φύλλα αυτών, δεν προέβησαν σε δήλωση των δικαιωμάτων τους στο επίδικο ακίνητο με σκοπό να καταχωρηθούν στο κτηματολογικό φύλλο αυτού, καθόσον γνώριζαν τη σχετική μ' αυτό νομική εκκρεμότητα και όχι διότι αποδέχονταν την αποκλειστική κυριότητα του πρώτου εναγομένου σ' αυτό, άλλωστε, αποδέχθηκαν και ως προς το επίδικο ακίνητο την κληρονομιά του συζύγου και πατέρα τους και άσκησαν την ένδικη αγωγή, την οποία καταχώρησαν στο οικείο κτηματολογικό φύλλο. Επιπλέον αποδείχθηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος με το με αριθμό .../2007 συμβόλαιο σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας και γονικής παροχής κατά ψιλή και πλήρη κυριότητα της συμβολαιογράφου ... Μ. Γ. - Β., που καταχωρήθηκε νόμιμα στο οικείο κτηματολογικό φύλλο που τηρεί το Κτηματολογικό Γραφείο ..., συνέστησε οριζόντια ιδιοκτησία επί του επιδίκου, σύμφωνα με την οποία μεταβίβασε, λόγω γονικής παροχής, κατά πλήρη κυριότητα στον τρίτο εναγόμενο - γιο του την ιδιοκτησία του ισογείου ορόφου και κατά ψιλή κυριότητα στο δεύτερο εναγόμενο - γιο του την ιδιοκτησία του πρώτου ορόφου, παρακρατώντας για τον εαυτό του και τη σύζυγο του - τέταρτη εναγομένη την ισόβια επικαρπία αυτού. Μετά την πιο πάνω πράξη ακολούθησαν οι πρώτες εγγραφές στα χωριστά πλέον ακίνητα με ΚΑΕΚ .... Όμως, κατά το χρόνο σύστασης της οριζόντιας ιδιοκτησίας ο πρώτος εναγόμενος δεν ήταν αποκλειστικός κύριος του επιδίκου, καθόσον, σύμφωνα με όσα αναφέρονται πιο πάνω, ο δικαιοπάροχος των εναγουσών, κατά το χρόνο θανάτου του, είχε αποκτήσει τη συγκυριότητα αυτού κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου, την οποία στη συνέχεια απέκτησαν οι ενάγουσες από το χρόνο της επαγωγής και ειδικότερα κατά ποσοστό 12,5% εξ αδιαιρέτου η πρώτη και κατά ποσοστό 18,5% εξ αδιαιρέτου καθεμία από τις λοιπές, δηλαδή η κτήση της εξ αδιαιρέτου συγκυριότητας επί του επιδίκου ακινήτου από το δικαιοπάροχο των εναγουσών, αλλά και από τις ενάγουσες, κατά τα πιο πάνω ποσοστά, είχε προηγηθεί της σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας επ' αυτού. Έτσι, κατά το χρόνο σύστασης της οριζόντιας ιδιοκτησίας δε συνέτρεχαν οι όροι του νόμου ώστε αυτή να επάγει τα δικαιώματα στους εναγομένους, όπως περιγράφονται πιο πάνω. Ακολούθως, είναι ανακριβείς, τόσο η πρώτη εγγραφή στο κτηματολογικό φύλλο του επιδίκου ακινήτου με ΚΑΕΚ ..., όσο και αυτές που ακολούθησαν στα χωριστά πλέον με ΚΑΕΚ ... ακίνητα, ενώ η ανακριβής πρώτη εγγραφή, στην οποία στηρίχθηκαν οι επόμενες, προσβάλλει το δικαίωμα συγκυριότητας των εναγουσών στο επίδικο ακίνητο. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο τρίτος εναγόμενος - γιος του πρώτου εναγομένου, παρότι, κατά την προαναφερόμενη σύσταση οριζόντιας ιδιοκτησίας έλαβε, λόγω γονικής παροχής, την πλήρη κυριότητα του ισογείου

ορόφου, ουδέποτε εγκαταστάθηκε σ' αυτήν, στην οποία διαμένουν οι ενάγουσες, ούτε βέβαια ζήτησε την απόδοση της σ' αυτόν, στοιχείο που συνηγορεί στην κατ' ουσία αποδοχή του δικαιώματος των εναγουσών επί του επίδικου ακινήτου". Με βάση τις πραγματικές αυτές παραδοχές το Εφετείο απέρριψε κατ' ουσία την έφεση των εναγομένων, ήδη αναιρεσιόντων, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, που είχε δεχθεί τα ίδια. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, δεν στέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, αφού διέλαβε σ' αυτήν πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 1045 Α.Κ., που εφάρμοσε, ως προς το ουσιώδες ζήτημα της απόκτησης της συγκυριότητας στο επίδικο του άμεσου δικαιοπαρόχου των εναγουσών με έκτακτη χρησικτησία, κατ' ισομοιρία με τον πρώτο εναγόμενο, με τις σαφείς παραδοχές, ως προς την κτήση του εν λόγω δικαιώματος, ότι αμέσως μετά την αγορά του επίδικου οικοπέδου αυτός (δικαιοπάροχος) συννεμήθηκε τούτο κατά το ως άνω ποσοστό συνεχώς και χωρίς καμία διακοπή νομής, με σκοπό να το εξουσιάζει ως συγκύριος, επί χρόνο μεγαλύτερο της εικοσαετίας από το έτος 1970, που απέκτησαν από κοινού με τον τελευταίο το οικόπεδο μετά την κατάρτιση της πιο πάνω αγοραπωλησίας, μέχρι το θάνατό του, που συνέβη στις 7-6-1992, με διάνοια κυρίου και τις εμφανείς διακατοχικές πράξεις, που εκθέτει, καθώς και όλο το επίδικο ακίνητο κατά το εν λόγω ποσοστό και έτσι ήταν συγκύριος αυτού κατά το χρόνο του θανάτου του κατ' ισομοιρία και συνεπώς οι ενάγουσες με την αποδοχή της κληρονομίας νομοτύπως με συμβολαιογραφικό έγγραφο απέκτησαν τη (συγ)κυριότητά του παραγώγως. Επομένως, οι πρώτος και τρίτος, κατά το οικείο μέρος του, λόγοι της αίτησης αναιρέσης, με τους οποίους οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν τα αντίθετα, αποδίδοντας στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια από το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ., πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Ως διδάγματα της κοινής πείρας θεωρούνται οι γενικές αρχές που συνάγονται επαγωγικώς από την καθημερινή παρατήρηση της εμπειρικής πραγματικότητας, τη συμμετοχή στις συναλλαγές και τις γενικές τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις, οι οποίες έχουν γίνει κοινό κτήμα και χρησιμοποιούνται από το δικαστήριο για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και για την έμμεση απόδειξη κρίσιμων γεγονότων ή την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων που προσκομίστηκαν. Η παραβίαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας ιδρύει, κατά τη σαφή έννοια του άρθρου 559 παρ.1 εδάφ. β' ΚΠολΔ., λόγο αναιρέσης μόνο αν αυτά χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένως από το δικαστήριο κατά την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή σ' αυτούς των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκαν και όχι

προς έμμεση απόδειξη ή προς εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων που προσκομίστηκαν (Ολ.Α.Π.2/2008, Ολ.Α.Π.8/2005). Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ιδρύεται λόγος αναίρεσης, που για να είναι ορισμένος πρέπει να αναφέρονται σ' αυτόν τα διδάγματα της κοινής πείρας που παραβιάσθηκαν, όταν το δικαστήριο εσφαλμένα χρησιμοποιεί ή παρέλειψε να χρησιμοποιήσει διδάγματα από την κοινή πείρα, έστω και αυτεπάγγελτα για την ανεύρεση της αληθινής έννοιας κανόνα δικαίου ή για την υπαγωγή σε αυτόν των πραγματικών γεγονότων (Ολ.Α.Π.9-13/2005, Α.Π.87/2013). Στην προκείμενη περίπτωση, με το δεύτερο λόγο της αναίρεσης προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 1 εδάφιο β' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο, με το να δεχθεί, ότι: α) "...το πιο πάνω ακίνητο στην πραγματικότητα αποκτήθηκε από κοινού από τον πρώτο εναγόμενο με τον αδελφό του Ι. Μ. - δικαιοπάροχο των εναγουσών, αλλά, λόγω της στενής αδελφικής σχέσης αυτών εμφανίστηκε ως αγοραστής ο μεγαλύτερος αδελφός..." και β) "... η δαπάνη για την αγορά του επίδικου οικοπέδου και για την ανέγερση της πιο πάνω οικοδομής καταβλήθηκε από τον πρώτο εναγόμενο και το δικαιοπάροχο των εναγουσών από κοινού, καθόσον και οι δύο εργάζονταν στο φορτηγό ιδιοκτησίας του πρώτου εναγομένου έως το έτος 1972...", παραβίασε τα διδάγματα της κοινής πείρας σύμφωνα με τα οποία είναι αδύνατο εξαιτίας και μόνο της αδελφικής σχέσης να συμφωνούν τα αδέρφια να συμβληθεί μόνο ο ένας σε συμβόλαιο κτήσης κυριότητας ακινήτου καθώς επίσης και ότι είναι αδύνατο να συμβάλλεται ισότιμα στην αγοραπωλησία αυτή ο οικονομικά ασθενέστερος. Ο αναιρετικός αυτός λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι τα προαναφερόμενα δεν συνιστούν διδάγματα της κοινής πείρας υπό την προεκτεθείσα έννοια αλλά συμπεράσματα των αναιρεσιδόντων για τη στήριξη των απόψεών τους ότι ο πρώτος απ' αυτούς είναι ο μοναδικός κύριος του επίδικου ακινήτου. Σε κάθε περίπτωση, ο ίδιος λόγος της αναίρεσης είναι απαράδεκτος, διότι, υπό την επίκληση της ως άνω αναιρετικής πλημμέλειας από το άρθρο 559 αρ. 1 εδάφ. β' ΚΠολΔ., πλήττεται η κατά κανόνα, σύμφωνα με το άρθρο 561 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, ανέλεγκτη αναιρετικώς εκτίμηση περί πραγματικών γεγονότων του Δικαστηρίου της ουσίας.- Ο από το άρθρο 559 αρ. 8 ΚΠολΔ αναιρετικός λόγος ιδρύεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Πράγματα, υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, νοούνται οι νόμιμοι, παραδεκτοί, ορισμένοι και λυσιτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και θεμελιώνουν ιστορικώς το αίτημα

της αγωγής, ανταγωγής, κυρίας παρεμβάσεως, ενστάσεως ή αντενστάσεως ή άλλης αυτοτελούς αίτησης ή ανταίτησης των διαδικών προς παροχή έννομης προστασίας, όχι όμως και οι αρνητικοί απλώς ισχυρισμοί ή εκείνοι που αποτελούν επιχειρήματα, νομικά ή πραγματικά, ή συμπεράσματα των διαδικών ή του δικαστηρίου, τα οποία αντλούνται από το νόμο ή από την εκτίμηση των αποδείξεων (Ολ.Α.Π. 25/2003, Ολ.Α.Π. 2/2001, Ολ.Α.Π. 12/2000). Ο ως άνω λόγος αναίρεσεως δεν ιδρύεται, αν ο ισχυρισμός λήφθηκε υπόψη από το δικαστήριο και απορρίφθηκε για οποιοδήποτε λόγο, τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ.Α.Π. 12/1991), γεγονός που συμβαίνει και όταν η απόφαση έχει παραδοχές αντίθετες με τον φερόμενο ως μη ληφθέντα υπόψη ισχυρισμό (Ολ.Α.Π.11/1996).

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από άρθρα 520, 525 και 527 του ΚΠολΔ., οι ουσιώδεις ισχυρισμοί του εκκαλούντος - εναγομένου, είτε είχαν απορριφθεί πρωτοδίκως, είτε είναι οψιγενείς, είτε, ενώ δεν είναι οψιγενείς και δεν είχαν προταθεί πρωτοδίκως, συντρέχει κάποιος λόγος από τους αναγραφόμενους στο άρθρο 269 παρ.2 ΚΠολΔ., ο οποίος συγχωρεί τη βραδεία προβολή τους, πρέπει για να είναι παραδεκτοί στην έκκλητη δίκη, ως λόγοι αποσκοπούντες στην εξαφάνιση της πρωτόδικης αποφάσεως, να προτείνονται με το εφετήριο ή με πρόσθετο λόγο εφέσεως που ασκείται με ιδιαίτερο δικόγραφο σε όποιες διαδικασίες το τελευταίο απαιτείται κατά νόμο. Επομένως, ο τρίτος, κατά το πρώτο μέρος του, λόγος της αναίρεσης, από το άρθρο 559 αρ. 8 περ. α' ΚΠολΔ., κατά τον οποίο το Εφετείο παρά το νόμο έλαβε υπόψη ότι : "α) ο πρώτος εναγόμενος, εμφανιζόμενος ως ο μοναδικός κύριος του ακινήτου, που απέκτησε, δυνάμει του προαναφερόμενου συμβολαίου, τη νομή του από την Κοινότητα ..., εγκατέστησε τον αδελφό του στη συννομή του όλου κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου, δηλαδή μεταβίβασε στον τελευταίο τη νομή του επιδίκου κατά το πιο πάνω ποσοστό...και ότι, άλλωστε, ο πρώτος εναγόμενος, που διέμενε στον πρώτο όροφο της ίδιας οικοδομής, αποδεχόταν την αποκλειστική χρήση του ισογείου και μέρους του κήπου από τον αδελφό του και την οικογένεια αυτού..., β).. το πιο πάνω ακίνητο στην πραγματικότητα αποκτήθηκε από κοινού από τον πρώτο εναγόμενο με τον αδελφό του Ι. Μ. - δικαιοπάροχο των εναγουσών, αλλά λόγω της στενής αδελφικής σχέσης αυτών εμφανίστηκε ως αγοραστής ο μεγαλύτερος αδελφός..., γ).. οι ενάγουσες, παρότι γνώριζαν την ισχύ του κτηματολογίου στην περιοχή και παρότι είχαν αποδεχθεί ρητά τη λοιπή κληρονομία του συζύγου και πατέρα τους - ως προς την οποία υπήρχαν οι σχετικοί τίτλοι - και είχαν δηλώσει τα δικαιώματά τους στα λοιπά κληρονομιαία ακίνητα, προκειμένου να καταχωρηθούν στα κτηματολογικά φύλλα αυτών, δεν προέβησαν σε δήλωση των δικαιωμάτων τους στο επίδικο ακίνητο με σκοπό να καταχωρηθούν

στο κτηματολογικό φύλλο αυτού, καθόσον γνώριζαν τη σχετική μ' αυτό νομική εκκρεμότητα και όχι διότι αποδέχονταν την αποκλειστική κυριότητα του πρώτου εναγομένου σ' αυτό ...και δ).. άλλωστε, ο πρώτος εναγόμενος, που διέμενε στον πρώτο όροφο της ίδιας οικοδομής, αποδεχόταν την αποκλειστική χρήση του ισογείου και μέρους του κήπου από τον αδελφό του και την οικογένεια αυτού, ενώ δεν αποδεικνύεται ο ισχυρισμός του ότι παραχώρησε τη χρήση του πιο πάνω ορόφου προκειμένου να εγκατασταθεί εκεί ο αδελφός εωσότου ανεγείρει άλλη οικία για τη στέγαση του, καθόσον και μετά το θάνατο του αδελφού του, που έλαβε χώρα στις 7.6.1992, οι ενάγουσες - σύζυγος και κόρες αυτού - εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του - εξακολουθούν να διαμένουν στην κατοικία αυτή, χωρίς ο πρώτος εναγόμενος να έχει προβεί σε ενέργειες για την απομάκρυνση τους, παρότι έχουν στην κυριότητα τους άλλη κατοικία (διώροφη οικοδομή), η ανέγερση της οποίας άρχισε όσο ζούσε ο δικαιούχος τους σε πατρικό οικόπεδο της πρώτης, όπου θα μπορούσαν να εγκατασταθούν", παρά το ότι τα γεγονότα αυτά δεν είχαν προταθεί από τις αναιρεσίβλητες με την ένδικη αγωγή τους, αλλά ούτε και με τις προτάσεις, που αυτές υπέβαλαν κατά τη συζήτησή της ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, ούτε και από τους αναιρεσίοντες, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι τα εν λόγω γεγονότα αποτελούν επιχειρήματα και συγχρόνως και συμπεράσματα, που έβγαιναν από την εκτίμηση των αποδείξεων, υπέρ των σχετικών αγωγικών ισχυρισμών των αναιρεσίβλητων, όχι όμως και `` πράγματα `` κατά την έννοια της παραπάνω διατάξεως. Περαιτέρω, οι αναιρεσίοντες με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, κατά το δεύτερο μέρος του, αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια από τον αριθμό 8 περ. β' του άρθρου 559 του ΚΠολΔ., συνισταμένη στο ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τους αναφερόμενους στο αναιρετήριο ουσιώδεις, κατά το λόγο αυτόν ισχυρισμούς, που αυτοί πρόβαλαν ενώπιον του Εφετείου με τις έγγραφες προτάσεις τους. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως, εφόσον, ρητώς αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι οι κατά τον αναιρετικό αυτόν λόγο ουσιώδεις ισχυρισμοί, προβλήθηκαν στο Εφετείο με τις έγγραφες προτάσεις και όχι με λόγο εφέσεως, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος. Παρεκτός του ότι όλοι οι στο αναιρετήριο αναφερόμενοι ισχυρισμοί, οι οποίοι, κατά τον αναιρετικό αυτόν λόγο, δεν λήφθηκαν υπόψη από το Εφετείο, όπως ότι "η παραδοχή της εκκαλούμενης αποφάσεως ότι οι ενάγουσες είχαν αποκτήσει άλλο ακίνητο είναι εσφαλμένη...και ότι οι ενάγουσες θα αναρωτηθούν, ρητορικά, γιατί οι εναγόμενοι δεν τους ζήτησαν να μεταστεγαστούν στην οικία, που κατασκεύασαν σε οικόπεδο της πρώτης απ' αυτές, στη θέση ..., προκειμένου να ελευθερωθεί το επίδικο ισόγειο διαμέρισμα και να εγκατασταθεί σ' αυτό ο υιός του πρώτου

εναγομένου Α., ο οποίος αναγκάζεται να διαμένει σε μισθωμένο διαμέρισμα...", δεν συνιστούν "πράγματα", κατά την ανωτέρω έννοια, αλλά άρνηση της αγωγής καθώς και πραγματικά και νομικά επιχειρήματα, γι' αυτό και η παράλειψη του Εφετείου να απαντήσει σε αυτούς τους ισχυρισμούς, κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη, δεν ιδρύει τον ερευνώμενο αναιρετικό λόγο, ο οποίος προσέτι δεν στοιχειοθετείται και γιατί οι επικαλούμενες αιτιάσεις αφορούν στη στάθμιση, αξιολόγηση και εκτίμηση των αποδείξεων και πλήττουν την ανέλεγκτη, κατά το άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ., ουσιαστική κρίση του Δικαστηρίου.- Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 11 περ. γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ., κατά τον οποίο επιτρέπεται αναίρεση αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν, ελέγχεται ουσιαστικά αβάσιμος, αν αποδεικνύεται από την προσβαλλόμενη απόφαση ότι το δικαστήριο της ουσίας έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι προς απόδειξη των ισχυρισμών τους. Προς τούτο αρκεί η γενική αναφορά του είδους του αποδεικτικού μέσου (μάρτυρες έγγραφα κλπ.), που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο, χωρίς την ανάγκη ειδικής μνείας και αξιολόγησης εκάστου και χωρίς διάκριση από ποια αποδεικτικά μέσα προκύπτει άμεση και από ποια έμμεση απόδειξη. Για την ίδρυση του λόγου αυτού αναίρεσης αρκεί μόνη η ύπαρξη αμφιβολιών για το αν το δικαστήριο της ουσίας έλαβε υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, τα οποία ήταν υποχρεωμένο να λάβει υπόψη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 338 έως 340 ΚΠολΔ., υπό την προϋπόθεση ότι το πραγματικό γεγονός, που επικαλείται ο διάδικος προς απόδειξη με το αποδεικτικό μέσο, ασκεί επίδραση στην έκβαση της δίκης, επιδρά δηλαδή στο διατακτικό της απόφασης (Ολ.Α.Π.2/2008). Καμιά, ωστόσο, διάταξη δεν επιβάλλει την ειδική μνεία και τη χωριστή αξιολόγηση καθενός από τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, αλλά αρκεί η γενική μνεία των κατ' είδος αποδεικτικών μέσων, που λήφθηκαν υπόψη. Μόνο αν από τη γενική αυτή αναφορά, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο της απόφασης, δεν προκύπτει κατά τρόπο αναμφίβολο ότι λήφθηκε υπόψη κάποιο συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο, στοιχειοθετείται ο αναιρετικός αυτός λόγος. Όμως, ο λόγος αυτός αναίρεσης δεν ιδρύεται όταν το Δικαστήριο δεν προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο την αποδεικτική βαρύτητα που υποστηρίζει ο αναιρεσείων ότι αυτό έχει, διότι με την αίτηση αυτή πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων (άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ.). Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσείοντες με τον τέταρτο λόγο του αναιρετηρίου, από το άρθρο 559 αρ. 11 γ' ΚΠολΔ., αποδίδουν στο Εφετείο την πλημμέλεια ότι δεν έλαβε υπόψη, κατά το σχηματισμό του

αποδεικτικού πορίσματος περί της βασιμότητας των καταλυτικών της ένδικης αγωγής ισχυρισμών τους, ότι το επίδικο ακίνητο ούτε αγοράστηκε, ούτε αποκτήθηκε από κοινού μεταξύ του αρχικώς πρώτου εναγόμενου Γ. Μ. και του αδελφού του Ι. Μ. (άμεσου δικαιοπαρόχου των εναγουσών), ότι δεν υπήρχε άλλο ακίνητο πλην του επιδικίου για να εγκατασταθούν ο Ι. Μ. και η οικογένειά του και ότι οι αναιρεσίβλητες δεν δήλωσαν το επίδικο ακίνητο στο κτηματολόγιο, καίτοι μπορούσαν κάλλιστα να το πράξουν και είχαν γνώση της τοιαύτης υποχρέωσής τους, επειδή γνώριζαν ότι αυτό δεν τους ανήκει, τα προσκομισθέντα απ' αυτούς μετ' επικλήσεως και μνημονευόμενα στον ως άνω λόγο της αναιρέσης έγγραφα, για την απόδειξη των πιο πάνω ουσιωδών για την έκβαση της δίκης ισχυρισμών τους, δηλαδή : 1) την υπ' .../1970 απόφαση του Κοινοτικού Συμβουλίου ..., 2) την υπ' αριθμ. ...-3-1970 διακήρυξη της πλειοδοτικής δημοπρασίας, 3) την υπ' αριθμ. ...1970 απόφαση του άνω Συμβουλίου, 4) το υπ' αριθμ. .../16-11-1970 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου ... Κ. Α. Κ., 5) τις υπ' αριθμ. .../9-1-1968, .../11-4-1968, .../6-7-1968, .../31-5-1969 και .../1970 αποφάσεις του Υπουργού Εργασίας, 6) τα υπ' αριθμ. .../6-7-1975, .../22-2-1978 και .../1979 συμβόλαια του ως άνω συμβολαιογράφου, 7) το υπ' αριθμ. .../19-12-1996 συμβόλαιο συστάσεως οριζόντιας κατ' έκταση ιδιοκτησίας του συμβολαιογράφου ... Α.Δ. Κ., 8) την υπ' αριθμ. .../19-12-1996 αποδοχή κληρονομίας του αυτού συμβολαιογράφου, 9) το υπ' αριθμ. .../6-2-1990 συμβόλαιο δωρεάς του αυτού συμβολαιογράφου, 10) την ...-8-1990 οικοδομική άδεια ακινήτου αναιρεσίβλητων, 11) τη ληξιαρχική πράξη θανάτου του Ι. Μ., 12) το δάνειο από τον Ο.Ε.Κ., που έλαβαν οι αναιρεσίβλητες, 12) τις σχετικές δηλώσεις ιδιοκτησίας, που υπέβαλαν οι αναιρεσίβλητες στο Εθνικό Κτηματολόγιο για το κληρονομικό μερίδιο του Ι. Μ. και το Ε 9 της δηλώσεως φόρου εισοδήματος των αναιρεσίβλητων, 13) την υπ' αριθμ. .../6-2-1990 αποδοχή κληρονομίας, 14) τα κτηματολογικά φύλλα των υπό τους ΚΑΕΚ ... ακινήτων και τις αντίστοιχες δηλώσεις ιδιοκτησίας και 15) το έντυπο Ε2 της δηλώσεως φόρου εισοδήματος του έτους 1999 και το έντυπο της δηλώσεως φόρου εισοδήματος έτους 2005 του Γ. Μ.. Όμως, από την επισκόπηση του προσκομιζόμενου αντιγράφου της προσβαλλόμενης απόφασης και ειδικότερα από την περιεχόμενη σ' αυτή γενική μνεία ότι λήφθηκαν υπόψη όλα τα κατ' είδος αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα και μάλιστα η ένορκη κατάθεση του μάρτυρα των εναγουσών και η ανωμοτί κατάθεση της τέταρτης εναγόμενης ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, οι ένορκες βεβαιώσεις των αναφερόμενων σ' αυτές προσώπων και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται νόμιμα, σε συνδυασμό και με τις λοιπές αιτιολογίες αυτής αλλά και με το γεγονός

ότι στο αιτιολογικό της απόφασης δεν υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να δημιουργηθεί αμφιβολία για τον αν το Εφετείο έλαβε υπόψη του και τα ως άνω φερόμενα ως αγνοηθέντα έγγραφα, τα οποία και συνεκτίμησε με τις υπόλοιπες αποδείξεις, δεν καταλείπεται καμιά αμφιβολία ότι το Εφετείο, προκειμένου να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα, αναφορικά με τους ισχυρισμούς των διαδίκων, και για να συναχθεί αυτό (πόρισμα), όπως τα άρθρα 339, 340 εδ. α' και 346 ΚΠολΔ., συνδυαζόμενα, επέβαλαν, έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε και το αποδεικτικό αυτό μέσο προς απόδειξη, χωρίς να υποχρεούται να κάνει ειδική μνεία ή χωριστή αξιολόγηση των εν λόγω εγγράφων και καθενός εγγράφου. Η άποψη των αναιρεσιόντων ότι η διαφορετική εκτίμηση των επίμαχων αποδεικτικών μέσων, σε συνδυασμό με τις λοιπές αποδείξεις θα οδηγούσε το δικαστήριο σε αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από το εξαχθέν και συγκεκριμένα στην απόρριψη της ένδικης αγωγής ως ουσιαστικά αβάσιμης, οδηγεί σε έλεγχο της προσβαλλόμενης απόφασης για πλημμελή ή κακή εκτίμηση των αποδείξεων και συνακόλουθα σε επανεκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, ήτοι σε αποτέλεσμα που έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την θεμελιώδη επιλογή του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ (ΑΠ 29/2018). Επομένως, ο πιο πάνω λόγος αναίρεσης, με τον οποίο ψέγεται η πληττόμενη απόφαση ότι δεν έλαβε υπόψη τα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Ο ίδιος λόγος, με τον οποίο οι αναιρεσιόντες προβάλλουν την αιτίαση ότι το Εφετείο `` όλους τους αναφερόμενους στο λόγο αυτόν αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς τους, που αντικρούουν, καταλύουν, άλλως παρακωλύουν το επίδικο δικαίωμα δεν τους έλαβε υπόψη και τους άφησε απολύτως αναπάντητους`` , πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι η παράλειψη αυτή δεν ελέγχεται ως πλημμέλεια από τον αριθμό 11 γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ αλλά μόνο η μη λήψη υπόψη αποδεικτικών μέσων, τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι - Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 11 περ. β' ΚΠολΔ., αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν. Κατά την αληθινή έννοια της διάταξης αυτής, που προκύπτει και από το συνδυασμό της προς τις διατάξεις των άρθρων 106, 237 παρ. 1 στοιχ. β' , 346, 453 παρ. 1 και 524 παρ. 1 ΚΠολΔ., ως αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν νοούνται και εκείνες των οποίων δεν έγινε σαφής και ορισμένη επίκληση με τις προτάσεις του διαδίκου που τις προσκόμισε. Σαφής και ορισμένη είναι η επίκληση του εγγράφου όταν είναι ειδική και από αυτήν προκύπτει η ταυτότητά του. Για το ορισμένο του αμέσως πιο πάνω αναιρετικού λόγου απαιτείται να προσδιορίζονται οι αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή των οποίων δεν έγινε σαφής και ορισμένη επίκληση με τις

προτάσεις του διαδίκου που τις προσκόμισε, ο ισχυρισμός προς απόδειξη του οποίου λήφθηκαν υπόψη οι εν λόγω αποδείξεις, καθώς και η επίδραση αυτού στο διατακτικό της απόφασης και, τέλος, ο λόγος για τον οποίο δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι αποδείξεις αυτές (Α.Π.224/2015). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 562 παρ.2 ΚΠολΔ., με την οποία ορίζεται ότι είναι απαράδεκτος λόγος αναίρεσης που στηρίζεται σε ισχυρισμό ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκειται περί των αναφερόμενων σ' αυτήν εξαιρέσεων, προκύπτει ότι για το παραδεκτό του λόγου αναίρεσης πρέπει να αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι ο ισχυρισμός που στηρίζει το λόγο αναίρεσης, είχε προταθεί στο δικαστήριο, το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, και μάλιστα ότι είχε προταθεί νομίμως.

Συνεπώς, ο ισχυρισμός πρέπει να παρατίθεται στο αναιρετήριο, όπως προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας, να αναφέρεται δε ο χρόνος και τρόπος πρότασής του ή επαναφοράς του στο ανώτερο δικαστήριο, ώστε να μπορεί να κριθεί, με βάση το αναιρετήριο, αν ήταν παραδεκτός και νόμιμος (Ολ.Α.Π. 43/1990). Με τον πέμπτο λόγο της αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 11 περ. β' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, συνιστάμενη στο ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα των αναιρεσίβλητων, κατ' αντίθεση προς τους ορισμούς του άρθρου 240 ΚΠολΔ., δηλαδή χωρίς νόμιμη επίκληση, αφού οι αντίδικοι δεν επανέφεραν δικονομικά ορθά τις προτάσεις τους, με τα σ' αυτές έγγραφα και αποδεικτικά μέσα που είχαν καταθέσει πρωτοδίκως, στο δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, περιοριζόμενοι μόνο σε γενική αναφορά τους, παρά ταύτα όμως η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έλαβε αυτά υπόψη της και δέχθηκε ως και κατ' ουσία βάσιμη την κύρια βάση της ένδικης αναγνωριστικής αγωγής, που θεμελιώνεται στην κτήση της κυριότητας του ποσοστού των εναγουσών - αναιρεσίβλητων επί του επίδικου ακινήτου με κληρονομική διαδοχή, καταλήγοντας στην παραδοχή ότι ο άμεσος δικαιοπάροχος αυτών κατέστη συγκύριος τούτου, κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου, πρωτοτύπως με έκτακτη χρησικτησία. Ο λόγος αυτός αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, διότι δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο αν ο ισχυρισμός, που στηρίζει το λόγο αυτόν, ο οποίος δεν υπάγεται στις εξαιρέσεις του άρθρου 562 παρ.2 ΚΠολΔ., διότι δεν πρόκειται ούτε για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση, ούτε για ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη, ούτε για παράβαση που δεν μπορούσε να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, αφού οι αναιρεσειόντες έλαβαν γνώση των ανωτέρω προτάσεων των αναιρεσίβλητων ενώπιον του Εφετείου, με τις οποίες έγινε επίκληση των ως άνω αποδεικτικών μέσων, και επομένως μπορούσαν ακόμη

και με την προσθήκη και αντίκρουση των προτάσεών τους (άρθρ.237 παρ.3, 524 παρ.1 ΚΠολΔ) να προβάλουν τον ισχυρισμό τους για τη μη σύννομη επίκληση από τις αντιδίκους τους των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων, προτάθηκε στο Εφετείο κατά τη συζήτηση μετά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση. Και σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι από την παραδεκτή επισκόπηση της από 5-2-2014 προσθήκης-αντίκρουσης των προτάσεων των αναιρεσιόντων στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο προκύπτει ότι τέτοιος ισχυρισμός δεν προβλήθηκε. Κατ' ακολουθίαν τούτων, πρέπει η αίτηση αναίρεσης να απορριφθεί στο σύνολό της, να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, σύμφωνα με το άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολΔ., που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4055/2012, παραβόλου και να καταδικαστούν οι αναιρεσιόντες, ως ηττηθέντες διάδικοι, στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσίβλητων, που κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο αίτημά τους (άρθρα 176, 183 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 3-3-2015 αίτηση των Π. Μ. του Γ. κλπ για αναίρεση της υπ' αριθμ. 215/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Καταδικάζει τους αναιρεσιόντες στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσίβλητων, την οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 21 Φεβρουαρίου 2018.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα στις 16 Απριλίου 2018.-

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ